

ความคลาคเคลื่อนของข้อมูลที่อาจจะเกิดขึ้นได้นั้น อาจจะเกิดขึ้นได้จากการที่ใช้สมการซิงเกิลเอกซ์โพเนนเชียลในการวิเคราะห์โดยไม่คำนึงถึงผลของมัลติเอกซ์โพเนนเชียล ซึ่งการประมาณอย่างนี้อาจจะผิดพลาดเมื่อความเข้มข้นของสารละลายมากจนมีการรวมตัวของโพลีสไทรีนและเคลื่อนที่ไปด้วยกัน หรือเกิดผลของ multiple scattering ซึ่งในผลของ exponent ที่แทรกห่างไปจากปกติ และ สาเหตุอีกประการหนึ่งก็คือ ใน การทดลองนี้ เทเรียมสารละลายแล้วนำไปทดลองโดยไม่ได้กรอง ทั้งนี้เนื่องจากสารละลายที่เทเรียมได้ก่อนข้างหนึ่ง การกรองทองให้เวลาสามารถทำให้หัวละลาย (CCl_4) ซึ่งเป็นสารระเหยง่าย ระเหยไปได้ความเข้มข้นก็จะไม่แน่นยำ ดังนั้นในสารละลายจึงอาจจะมีสุนัขของซึ่งทำให้ข้อมูลที่ได้กระจายออกทางจากรูปกราฟเอกซ์โพเนนเชียล ซึ่งในการทดลองนี้พบว่าความเบี่ยงเบนของข้อมูลจากรูปกราฟที่วิเคราะห์มีค่าอยู่ในช่วง 7-13 % นอกจากนั้นการเปลี่ยนแปลงในความเข้มข้นอาจจะเกิดขึ้นได้ตาม เนื่องจากถูกที่ปิดทึบราชูสารละลายอาจจะไม่แน่น อย่างไรก็ตามโดยอาศัยโปรแกรมในໂຄຣຄອມพິວເຕອົວິເກຣາະໜີ້ງກັນພົກສະນາຄວາມສົມພັນໃນເຈື່ອນໃຫຍວັດທະນາ ກໍາທີ່ໄດ້ຈຶ່ງຄອນข้างແນ່ນຍໍາ และไม่แสดงผลของมัลติเอกซ์โพเนนเชียล

ในรูปที่ 4.2-4.8 แสดงให้เห็นว่า เมื่ออุณหภูมิคงที่ $T = 0$ จะเพิ่มเมื่อ k_D เพิ่ม นั้นคือ โนเดกูลของโพลีนไทรีมีการแพร่กระจายเร็วขึ้นเมื่อความเข้มข้นเพิ่มขึ้น ด้วยໄດ້ยกการพิจารณาค่า k_D จากการวิเคราะห์รูปที่ 4.2-4.8 เพื่อให้ k_D นั้น ใช้สมการที่ 2.37 ซึ่งพบว่าค่า k_D มีแนวโน้มมากขึ้นเมื่ออุณหภูมิเพิ่มขึ้นดังแสดงในรูปที่ 4.13 ค่า k_D นักงานสมการที่ 2.38 เนื่องจาก ที่ กองที่จึงมีค่าขั้นต่ำ A_2 และ k_f ใน การวิเคราะห์หาก k_f จากข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่าง f และ c ในรูปที่ 4.16 พบว่า เมื่ออุณหภูมิเพิ่มขึ้นค่า k_f เกือบจะคงที่คังค่าที่แสดงในตารางที่ 4.5 ดังนั้น k_D จึงขึ้นกับค่า A_2 เพียงค่าเดียวเท่านั้น ซึ่งในสมการ 2.39 A_2

หาก็โดยตรงจาก v_h ซึ่งมีค่า $\frac{4}{3}\pi r_h^3$ จากญูที่ 4.15 เมื่ออุณหภูมิเพิ่มขึ้น r_h เพิ่มขึ้น
นั้นคือ v_h เพิ่มขึ้นใน A_2 เพิ่มด้วย ซึ่งสรุปให้การที่ k_D เพิ่มขึ้นเมื่ออุณหภูมิเพิ่มขึ้นจึง^{จะ}
สอดคล้องกับทฤษฎี

พิจารณาความสัมพันธ์ของ D กับ T ตามสมการที่ 4.1

$$D = \frac{kT}{6\pi r_h^3}$$

เมื่อ T ลดลงค่า D จะเพิ่มขึ้น ค่า T นี้เป็นความหนืดของวัวทำลาย (CC₁₄) แสดง
ว่าเมื่อความเข้มข้นเพิ่มขึ้น ความหนืดจะต้องลดลงจึงทำให้ค่า D เพิ่มขึ้นໄก ซึ่งที่เป็นไป
ได้คือ เมื่อความเข้มข้นสูงปริมาณของวัวทำลายก็ม้อดลง ผลของการก็จะมีผลต่อการระหว่าง
โมเลกุลกับวัวทำลายอาจเกิดขึ้น ซึ่งอาจไปลดค่าสัมประสิทธิ์ความหนืดของวัวทำลาย

ผลการทดลองที่ได้มาเมื่อสอดคล้องกับผลการทดลองของ Pusey และค่า (3) ซึ่ง
ทำการศึกษาโมเลกุลโพลีสไทรีนในไทรูอิน

ในญูที่ 4.10 และ 4.12 เมื่อความเข้มข้นของสารละลายคงที่ ค่า D, D₀
จะเพิ่มขึ้นเมื่อค่า T เพิ่มขึ้น ผลการทดลองเมื่อสอดคล้องกับผลการทดลองของ Novotny⁽¹⁴⁾
ซึ่งศึกษาโมเลกุลโพลีสไทรีนใน Cyclohexane อันมายไป จากการที่ผลังงานจนของ
โมเลกุลแปรผันโดยตรงกับ kT เมื่อ k คือ ค่าคงที่ และ T คือ อุณหภูมิ ดังนั้นเมื่อ T
เพิ่มขึ้นค่าผลังงานจะเพิ่มขึ้นด้วย ซึ่งการเพิ่มผลังงานย่อมทำให้โมเลกุลเคลื่อนที่เร็วขึ้น
นั้นคือ การแพร่กระจายเร็วขึ้นด้วย นอกจากนี้เมื่อ T เพิ่มขึ้น c ของสารละลายจะเพิ่ม
ขึ้นด้วย เนื่องจากโมเลกุลของวัวทำลายเข้าไปอยู่ในโมเลกุลของโพลีสไทรีนใหมากขึ้น
นั้นคือ ภายในสารละลายวัวทำลายจะลดลง ซึ่งสอดคล้องกับผลที่ได้ก่อนมาคือ เมื่อ c
เพิ่ม D เพิ่ม และเมื่อ T เพิ่ม D เพิ่ม และอัตราการเปลี่ยนค่าของ D ต่ออุณหภูมิ ($\frac{\Delta D}{\Delta T}$)
มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเมื่อความเข้มข้นของสารละลายเพิ่มขึ้นด้วย ดังญูที่ 4.11

สำหรับค่า r_h ซึ่งเพิ่มขึ้นตามอุณหภูมิคงรูปที่ 4.15 นั้น อาศัยไกว่า เมื่ออุณหภูมิเพิ่มมากขึ้น สารละลายก็จะขยายตัวขึ้น รวมทั้งโนเลกูลโพลีสไตรีน เองก็ขยายตัว ดังนั้น r_h ซึ่งเป็นรัศมีของโพลีสไตรีนอิสระจึงเพิ่มขึ้น

จากการทดลองทั้งหมดดังเม่าว่าไม่มีทฤษฎีที่สามารถดำเนินมาอธิบาย พฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับโนเลกูลของสารละลายไก์โกล์ฟอง แต่การพิจารณากลับไปสู่ สมการที่มีผู้กล่าวไว้ว่าในผลสอดคล้องกับทฤษฎีเป็นส่วนมาก สำหรับค่า k_p' ยังไม่มีผู้ ใดกล่าวถึงรายละเอียดไว้เลย เพียงแต่ได้คาดคะเนจาก การวิเคราะห์เช่นเดียวกับ ข้อทดลองเท่านั้น⁽⁹⁾ อย่างไรก็ตามเนื่องจากเครื่องมือที่ใช้ทดลองให้ความแม่นยำสูง ดังนั้นการศึกษา才จะไปในคุณสมบัติทางคาน static อาจจะทำให้การอธิบายพฤติกรรม ที่เกิดขึ้นกับโนเลกูลซักเจนยิ่งขึ้น